

Отъ югъ нй дебнатъ враговетъ —
 латинци, хиляди на брой!
 Веднага помощъ ни пратете —
 да почнемъ лютъ, неравенъ бой!
 Къмъ всички царьтъ взоръ отпрати
 и каза твърдо съ ясенъ гласъ:
 — Гответе се за вѣчна слава,
 дойде решителниятъ часъ!
 И утре рано, още въ тъмно,
 ще бждемъ ний на дълъгъ пѣтъ.
 О, нека само да се съмне
 и рогове да затрѣбятъ!

*

Високо, горе въ небесата,
 златисто слънце пакъ изгрѣ,
 залѣ съсъ багри равнината,
 постлана съ билки и цвѣта.
 Въвъ тази утринъ лжчезарна
 войскари тръгнаха на бой, —
 напредъ на конь се впусна царьтъ,
 следъ него — бранници безъ брой.
 И отрядъ пръвъ тогазъ излѣзе
 прикрито, тайно и безъ шумъ, —
 въвъ вражеския станъ навлѣзе
 съсъ ненадеенъ мощенъ щурмъ.
 Латинци много, съ мѣсть безумна,

се хвърлиха по него съ викъ,
 и побѣлѣха покрай друма
 отъ прахъ зеленитѣ тревы.
 Летѣха тѣ стихийно, бързо,
 не виждаха войска дори,
 но ето — битка се завърза,
 полето съ мъртви се покри.
 За мигъ отведѣ ги обградиха
 безстрашни, български момци
 и съ Балдуина ги плениха.
 А тамъ, всрѣдъ смѣлитѣ борци,
 царъ Калоянъ, възседналъ гордо
 крилатия си черенъ конь,
 погледна къмъ небето модро,
 продума съ благодарственъ тонъ:
 — Юнаци, ние разгромихме
 заклетитѣ си врагове!
 Съ чилични мишци ги сломихме,
 и съ бодри, радостни лица, —
 бойцитѣ бѣха поздравени
 отъ стари, млади и деца.
 Кънтѣха въ столицата пѣсни
 и чуваха се викове:
 — Здравейте, храбреци чудесни,
 здравейте, скъпи синове!

Ненчо Савовъ

ДОБРУДЖА

Земя безкрайна и богата,
 земя на смѣлитѣ дѣди,
 срѣдъ твойтѣ степи необятни,
 народъ свободенъ се роди.

Отъ равнинитѣ позлатени
 на югъ къмъ другъ небесенъ сводъ
 летѣха конници калени —
 порастна нашиятъ народъ.

Оттукъ въ живота той се вгледа,
 позна какво е свобода,
 изнесе първата победа
 и пустна първата бразда . . .

Земята твоя хлѣбородна
 чия е знае най-добре —
 ще бждешъ, Добруджо свободна,
 на този, който те оре!

Георги Владимировъ